La història comuna i la recuperació de la història

Autor: Fidel Bofill
Data de publicació: 07-08-2013

En aquesta article publicat al 9Nou, En Fidel Bofill reflexiona sobre la imposició d'una història espanyola comuna i s'adona del mal que ha produït sobre les nostres ments i les nostres consciències i reivindica l'obra d'En Jordi Bilbeny per fer-hi front i recuperar el nostre passat esborrat

Als estudiants dels primers anys del franquisme no ens contaven ni això de l'habitual fal·làcia espanyola que és implicar-nos en una història comuna. Per què ho haurien d'haver fet? Ras i curt, estàvem ben desenquadernats i dràsticament mal informats amb mentides de tota mala mena. Aquesta és la mal intencionada tesi que argüeixen a hores d'ara els integristes espanyols. Se n'omplen la boca i ens volen fer combregar amb rodes de molí. Les directrius de la dictadura eren ben explícites: només n'hi havia d'història, la d'Espanya. I nosaltres muts i a la gàbia. Els llibres de text contemplaven la península com una unitat geogràfica i política inseparables, com un tot unit. Als portuguesos els deixaven tranquils. Els nostres comtes, els nostres reis, els nostres fets, el nostre poder comercial a la mediterrània, els nostres : Consolats de Mar, els nostres cartògrafs i, en fi, tota la nostra realitat històrica eren estudiats en els llibres de la història d'Espanya com una mena de fets subsidiaris. En lliçons de Formación del espíritu nacional , ens aclarien que España es una unidad de destino en lo universal. Era una estratègia perversa que pretenia educar els catalans amb el coneixement de fer arribar deliberadament en tot l'àmbit territorial la indivisibilitat històricament única. Nosaltres, els catalans, a través de la vida familiar sabíem qui érem i que se'ns volia diluir en el poderós fonamentalisme espanyol. Esdeveníem una simple expressió folklòrica regional i res més. Era, com sempre ha sigut, una unitat sense unió. Per raons òbvies, no ens ha d'estranyar que la resta de peninsulars, llevat els de les nacionalitats històriques, no vegin o no vulguin veure la realitat d'un poble sotmès a un constant holocaust identitari.

Aquests dies, amb tanta moguda informativa en pro i en contra del majúscul esdeveniment independentista, n'hem sentit de tots colors i algunes asseveracions realment esperpèntiques de dimensions siderals. Un país com és Espanya tan donat a la mentida històrica pot arribar a límits sorprenents. Posaré per cas la conquesta d'Amèrica plena de

grotesques modificacions per part de la Castella dels Reis Catòlics. Com han pogut passar cinc segles sense que ningú desvetllés la veritat? Després d'alguns assajos, tímids però ben documentats i fiables, per part d'experts internacionals apareix el llibre "La descoberta catalana d'Amèrica " de l'historiador d'Arenys Jordi Bilbeny. Els qui el llegeixin, entesos o profans, hi trobaran tota mena de documentació exhaustiva i del tot fiable que els sorprendrà. Només cal donar un cop d'ull als gravats de l'època maliciosament retocats, i comparar-los amb d'altres estrangers. La creu de Sant Jordi i les barres, han estat suplides pel lleó de Castella. En canvi, van oblidar esborrar la barretina típica dels catalans. L'expedició va salpar de Pals i no de Palos de la Frontera. Les torres que apareixent en cada gravat delaten que són les del nostre Pals, detall que va passar per alt als falsificadors. Altres singularitats importants ho aclareixen encara més. Els mariners de les tres primeres expedicions parlaven en català. Tot es va pagar amb ducats, moneda catalana inexistent a Castella com també el títol de virrei atorgat al descobridor. La demostració de la catalanitat de Colom és irrefutable seva condició nobiliària. Castella no comptava en l'existència d'altres arxius va de països estrangers i documents que no van poder modificar.

Davant aquests fets de tan reprovable, perversa i pertinaç actitud contra la nostra història, en aquests moments tan compromesos en les nostres llibertats ja va sent hora, després de tants anys de passivitat, de prendre consciència de la nostra identitat. Immersos en reivindicacions partidistes, les branques no ens deixen veure el bosc. Aquesta actitud és un despropòsit i ara no toca. Seria impropi del seny català començar la casa per la teulada. Temps hi haurà per triar qui volem que ens governi. Les coses s'han de fer per ordre, amb energia i sense presses, tots junts. Tenim molts drets a la independència. Drets històrics bàsicament i drets adquirits. O ara o mai!

Fidel Bofill